

Тя се изкачи надъ стенитѣ и изгрѣ отгоре, та освѣти града и полето,

Отдоле султанътъ я погледна и за мигъ занѣмъ.

— Коя си ти?

— Мара, сестрата на царя!

— Желаетъ ли, жена да ми станешъ?

— Да! Но, щомъ съ тебе тръгна, ти ще напуснешъ тази страна и никога не ще я нападнешъ.

— Добре! Заклевамъ се дори, че твоитѣ думи законъ ще ми бждатъ.

Мара слѣзе отъ стенитѣ. Градскитѣ врати се разтвориха. Тя кимна съ глава къмъ народа и бързо излѣзе.